

ВАСИЛ ЦОНЕВ

КОНЦЕРТ

chitanka.info

Всичко беше готово за концерта.

На площада пред замъка на маркграф Моргенщерн фон Тилдих унд Гешлосен се тълпеше множество. Хиляди книжни фенери се ветрееха, окачени на високи върлини, а диригентът, маестро Роландини, подостряше с джобно ножче палката си. От опит знаеше, че колкото е по-остра палката му, толкова по-болеше, когато удряше ушите на провинилите се музиканти.

Та-тарарааааааа! — изсвирваха херолдите.

Подвижният мост на замъка се спусна със скриптене и по него затропаха колелетата на маркграфската колесница.

Тур на овации, викове „Ура!“ и „Да живей!“.

Вратата се отвори, стражите изтичаха и подадоха напред ръце.

Подкрепян от силните им мишци, престарелият маркграф слезе, размаха дантеления си ръкав в отговор на виковете и „Ура“-то и седна на престола, сложен върху подиума на оркестъра. Сетне кимна с глава, маестро Роландини вдигна палка...

— Фиууууууут! Фиууууууууууууут! — се чу остро изсвирване.

Маестро Роландини зяпна. Точно срещу него, изскочил от тълпата, се кривеше някакъв хлапак и надуваше дървена пищялка.

Каква подигравка!

А в това време маркграфът беснееше.

— Стражи! Стражи! — ревеше той и сочеше хлапака. — Вържете го! Хванете го!

Хванаха хлапака, вързаха го и го бутнаха в колесницата. Маркграфът даде знак и с трясък конете запрепусаха отново по спуснатия мост.

Миг след това хлапакът викаше до бога. А маркграфът кокореше очи и броеше:

— Дванадесет, тринадесет, четиринадесет...

Когато пръчките, с които налагаха хлапака, станаха сто, маркграфът посочи вратата и стражите изхвърлиха през нея пребития нахалник.

Отново херолдите надуха своите тръби, отново колесницата затропа по спуснатия мост, отново „тур дьо грас“ и викове „Ура!“ и „Да живей!“.

Маркграф фон Тилдих унд Гешлосен седна на престола и кимна към маестро Роландини.

Музикантите поеха дъх, диригентът вдигна пръчката нагоре и...
— Фиууууууут! — изписка жалко дървената пищялка.

Трудно е да се опише как се ококори великият маркграф. С учудваща за възрастта му скорост той се втурна към пребития хлапак, вдигна го на ръце и го хвърли в колесницата. Сетне грабна поводителите на конете и с трясък влезе в двореца.

Леле, какви викове, какво пицене падна!

Хлапакът ревеше, когато го разтягаха на разтегателна машина, сетне пропищя орталъка, когато започнаха да го пекат на шиш, а да не говорим какви звуци издаваше, когато голямата преса го сплеска на пита.

— Увийте го на руло и — в топа! — заповяда побеснелият маркграф.

Заповедта бе изпълнена.

Взрив — и хлапакът полетя във въздуха. Множеството вдигна глави и зяпна. Като описа няколко красиви фигури, хлапакът плъсна по очи пред престола на маркграфа.

Херолдите надуха своите тръби, колесницата изтрака и маркграфът седна на престола:

— Почни!

Маестро Роландини вдигна палка и...

— Фиууууууууут!

Множеството занемя. Самият маркграф бе поразен повече от всички. Стана, приближи се до хлапака, сетне сне обсипаната с пера маркграфска шапка и дълго чеса бялата перука.

И изведнъж — в очите му проблесна мисъл.

— Е, да — потри ръцете си, обсипани с дантели, наведе се, нави отново на руло хлапака, внесе го внимателно в колесницата и даде знак.

Отново „ресто“, отново железните вериги вдигнаха със скърцане подвижния мост.

Тълпата се послуша. Сега пък какво ще стане?

Но странно — пълна тишина.

И изведнъж — херолдите изсвириха с всичка сила.

Подвижната врата се спусна някак си тържествено, а колесницата затрополя в ритъм, наподобяващ тържествен барабанен марш.

Вратата се отвори, маркграфът слезе, а сетне се обърна и протегна обсипаната си с дантели и пръстени ръка.

Друга ръка, обсипана с дантели, се подаде, хвана ръката на маркграфа и за особено изумление от колесницата се появи хлапакът, облечен в маркграфски дрехи.

Маркграф фон Тилдих унд Гешлосен даде знак и множеството се събра от викове „Ура!“ и „Да живеј!“.

Хванати за ръце, двамата блестящи господа пристъпиха до трона, маркграфът седна, а хлапакът се изправи зад гърба му. Маркграфът кимна, хлапакът извади своята пищялка и изсвири силно. Маестро Роландини кимна с разбираща усмивка, вдигна палка и...

— Фиууууууууут! Фюуууууууууут! — изсвири някаква пищялка.

Множеството ахна, а двамата блестящи господа отвориха от смайване уста.

Срещу тях стоеше някакъв хлапак с продрани дрехи и надуваше с всичка сила своята пищялка.

Ами сега!?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.